

Дар Спокути

Спокута Ісуса Христа—це не лише найбільш велична і найбільш значуща подія в історії людства, це також чудовий дар від нашого люблячого Небесного Батька і Його Єдинородженого Сина. Президент Гордон Б. Хінклі навчав: “Після того, коли все сказано і зроблено, коли всі історії вивчено, досліджено найпотаємніші глибини людського розуму, неможливо знайти нічого настільки чудесного, настільки величного, настільки надзвичайного, як цей вчинок милості” (President Gordon B. Hinckley, First Presidency Christmas Devotional, December 4, 1994).

Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі писав: “Нічого у всьому плані спасіння неможливо за важливістю порівняти з тією найвелелічною з усіх подій—спокутною жертвою нашого Господа. Це єдина найважливіша подія, яка відбувалася за всю історію існування створінь; це—непохитний камінь, на якому оснований євангелія та все інше” (Elder Bruce R. McConkie, Mormon Doctrine, 60).

Спокутна жертва нашого Спасителя була бажаною і добровільною жертвою, вмотивованою, досконалою, чистою, безумовною любов'ю Спасителя до Його Батька і до кожного з нас. Готовність нашого Батька дозволити Своему Першонародженому страждати, кровоточити і померти за нас, а також добровільна спокутна жертва нашого Викупителя, є найбільшим виявом любові за всю історію людства.

Завдяки Його Спокуті ми без жодних умов отримуємо дар воскресіння і безсмертя та будемо жити вічно в прославлених воскреслих тілах. Ми знову зможемо жити з Небесним Батьком як вічні сім'ї, якщо будемо вірно жити за євангелією Ісуса Христа і застосовувати чудовий дар покаєння у своєму житті.

Кожен з нас виявить вдячність Небесному Батькові та Спасителеві, якщо буде з бажанням служити нашим братам і сестрам. Як навчав старійшина Рассел М. Нельсон: “Ось чому ми

приймаємо покликання від Господа. Коли ми розуміємо Його добровільну Спокуту, будь-яка думка про жертву з нашого боку повністю поглинається глибоким відчуттям вдячності за привілей служити Йому” (Elder Russell M. Nelson, October 1996 General Conference).

Учителя запитали: “Котра заповідь найбільша в Законі?” Ісус відповів: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найперша й найбільша заповідь”. А потім Він додав: “А друга однакова з нею: люби свого ближнього, як самого себе” (Матвій 22:36–39).

Наша любов до Небесного Батька і Його улюбленого Сина, так само, як і до наших братів і сестер, спонукає кожного з нас добровільно з бажанням і радістю брати участь у роботі зі спасіння і сприяти їй. Наша любов до Бога і ближнього підштовхне нас активно допомагати своєму ближньому насолоджуватися благословеннями євангелії Ісуса Христа.

Кожен з нас відчує радість, з бажанням служачи Богові та Його дітям. Перше Президентство дало обіцяння: “Господь нагородить і щедро благословить Вас, якщо ви будете смиренно й молитовно служити Йому. Коли ви будете служити Його дітям, до вас прийде більше щастя, ніж ви будь-коли відчували” (“Проповідуйте Мою євангелію” с. v, Звернення Першого Президентства).

Я свідчу, що Ісус є Христос, Святий Месія. Він—наш Спаситель і Викупитель. Він дійсно Дорога, і Правда, і Життя для Світу. Насправді, Він—це єдина Дорога, і “нема ніякого іншого шляху чи імені під небесами, якими людина може бути спасенною в царстві Бога” (2 Нефій 31:21).

Будьмо ж завжди вдячні нашому Небесному Батькові і нашому Спасителеві за Його Спокуту і за Їхню чисту, досконалу, безумовну і безмежну любов. Нехай кожен з нас виявлятиме любов до нашого Небесного Батька і нашого Спасителя, з любов'ю і бажанням служачи одне одному. ■

**Президент
Ренделл К.
Беннет, пер-
ший радник
у президент-
стві Східно-
європейської
території**

Навчитися бути незалежними

Тетяна Богдан, Київський Український кіл, Печерський приход

В Україні починає діяти програма самозабезпечення. У зв'язку з цим була покликана місіонерська пара—Павло і Тетяна Богдан з Київського колу, які будуть допомагати братам і сестрам краще розуміти і застосовувати в своєму житті принципи цієї програми.

“Без духовного самозабезпечення не буде самозабезпечення матеріального”,—така думка прозвучала під час зустрічі з Майком Мюрреем, заступником голови Постійного фонду освіти Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Майк має ступені магістра з інженерії та управління бізнесом Стенфордського університету, він є керуючим партнером Cristal Springs Foundation, раніше працював керівником багатьох інноваційних міжнародних проектів з подолання бідності, віце-президентом відділу роботи з персоналом та адміністрування Microsoft, директором з маркетингу в Apple Computer.

Приїзд поважного гостя був пов'язаний з початком роботи церковної програми самозабезпечення. Зустріч проходила 9 грудня в Києві. Учасниками були не лише члени Церкви, але і всі бажаючі. Нова програма передбачає допомогу тим, хто бажає змінити своє життя на краще: шукає роботу, бажає почати власний бізнес, отримати вищу освіту. Одне з завдань програми—навчити людей ставати самостійними. Допомога буде надаватися за принципом, який можна образно описати так: не давати нужденній людині “рибу”, а навчити її “ловити”. Саме про це говорив Майк Мюррей: “Ми завжди будемо піклуватися про нужденних, але наше завдання зараз—навчити людей бути незалежними і відповідальними за своє духовне і матеріальне життя”.

Майк Мюррей також підкреслив, що існує тісний зв'язок між духовним і мирським самозабезпеченням. Якщо в наше життя увірвуться життєві бурі, перше, що має зробити кожен—

це звернутися за допомогою до Бога. Головний принцип дії нової програми—віра і довіра Господу, тобто отримання правильних духовних звичок, які допоможуть зберегти спокій і впевненість за будь-яких обставин.

Кожен з нас має недоліки. Але ми можемо молитися про те, щоб Господь відкрив у нас талант, який допоможе подолати ці недоліки, і самостійно вирішувати земні проблеми, роблячи нас більш досконалими духовно.

Мета програми самозабезпечення—навчати людей позбавлятися звички бути залежними. Важливо, щоб людина відходила від таких думок, як: “Я страждаю, мені просто зобов'язані допомогти!” Така позиція хибна, вона веде залежну людину до ще більшої бездіяльності. Тому необхідно звільнити людину, дати їй поштовх до позитивних змін в житті. Щоб життєву установку “дайте!” чи “знайдіть мені роботу!” замінити на “я хочу взяти участь”, “я хочу змінити своє життя”. Інакше кажучи, треба навчитися не боятися брати відповідальність за власне життя.

Програма вже успішно працює в інших країнах. Україна—шістдесят сьома в цьому переліку. Дуже важливо, що вона діє під керівництвом священства Церкви. Навчені спеціалісти—це члени Церкви, які будуть працювати в спеціально облаштованому офісі. Ця робота—волонтерська. І хоча програма із самозабезпечення не гарантує відсутності проблем, вона дає гарантії того, що людина зможе мати впевненість у власних силах, справжню незалежність і життя, побудоване на євангелії. ■

Чудеса не закінчуються

Надія Стасюк, Київський Український кіл, Ново-Дарницький приход

На самому початку січня в Київському Українському колі пройшла конференція для неодружених членів Церкви віком від 30 до 45 років. Ця вікова група була виділена в колі

у жовтні 2014 року, для того, щоб спеціально організовані заходи допомагали зміцнювати і надихати цих братів і сестер, щоб вони могли здружитися і підтримувати один одного.

Учасники конференції

Гра-знайомство

Тема конференції: “Чудеса не закінчуються”. До програми входили: відвідування сесії в Київському храмі, духовні виступи, знайомства в ігровій формі, пригощення. Були запрошені президент храму та його дружина. Сестра Трайтл поділилася історіями з життя, які можна назвати чудесами. Особливим чудом вона назвала їхнє повернення в Україну, більш ніж через десять

років після того, як президент Трайтл служив президентом Української Київської місії.

Конференція пройшла в дуже теплій та дружній атмосфері, що допомогло учасникам більшою мірою відчутти любов і турботу нашого Небесного Батька. Ми знаємо, що Він—Бог чудес. І наша віра буде допомагати нам бачити ті чудеса, які відбуваються і будуть відбуватися у нашому житті. ■

Круглий стіл: Давайте поговоримо про істинне навернення до віри

Редакція розділу Новини з України пропонує вашій увазі нову рубрику “Круглий стіл”, де будуть обговорюватися теми і питання, які особливо хвилюють членів Церкви. Для першої зустрічі вибрано тему істинного навернення до віри.

Усі ми, члени Церкви, у нашому житті докладаємо зусилля, щоб отримати істинну віру і стати учнями Христа. Але ми розуміємо, що цього нелегко досягти. Президент Генрі Б. Айрінг сказав, “що все ще має відбутися велика зміна, аби людина не лише мала свідчення, але була здатною думати, відчувати і діяти, як істинно навернений послідовник Ісуса Христа. Це і є та могутня зміна, якої всі ми прагнемо. Як тільки вона в нас відбувається, необхідно, щоб ця зміна продовжувала тривати до кінця нашого земного випробування” (Ліягона, лютий 2015, с. 4). Наша мета—встигнути зробити на цьому шляху якомога більше. Як цього досягти? Про це діляться своїми думками за “Круглим столом” президенти філій з Житомира, Дніпропетровська, Федорівки та Сімферополя.

Редакція: Як ви розумієте, що таке “істинне навернення” чи “переміна серця”?

Євген Максимов

(Житомир): Коли людина приймає рішення слідувати за Ісусом Христом і виконувати Його заповіді, вона робить перший крок на шляху, який веде до Небесного Батька. Потім, щоб продовжувати йти цим шляхом, їй слід відчутти зміну серця, яка відбувається, коли вона приводить

Євген
Максимов

своє життя у відповідність з волею Бога. Істинне навернення—це процес, який триває все життя, коли ми безперервно продовжуємо освячувати своє серце, а це відбувається доки ми живемо за Євангелією і каємося у гріхах зі щирим серцем.

Костянтин Андруський (Сімферополь):

Наше свідчення—це основа нашого навернення. Неможливо бути щиро наверненим до євангелії, не маючи знання і міцного духовного підтвердження. Неможливо зберігати близькі стосунки з Господом, якщо ми не працюємо над зміцненням нашого свідчення кожного дня. Я знаю, що якщо ми будемо пам'ятати про приклад Ісуса Христа і слідувати за Ним, тоді ми досягнемо повного навернення.

Сергій Каменев (Дніпропетровськ):

Небесний Батько очікує від нас, що ми не лише самі будемо йти шляхом удосконалення, але і будемо допомагати у цьому тим, хто з нами поряд. У відновленій Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів у кожної людини є можливість удосконалюватися самій і через служіння братам і сестрам, допомагати їм на шляху удосконалення, допомагати до тих пір, доки ми всі не станемо “учасниками Божої істоти” (2 Петра 1:4). Це велике благословення—працювати на цій ниві.

Редакція: Який ваш шлях до навернення?

С. К.: Цей процес почався у мене задовго до приходу до Церкви. Спочатку Дух спонукав мене відмовитися від паління та вживання спиртних напоїв. Потім я почав слідувати за своєю мовою і позбувся лайливих слів. Цей перелік продовжився пошуком відповіді на запитання “хто я?” і “для чого я живу на землі?”

К. А.: Мій шлях у Церкву Господа був таким самим, як і в більшості членів Церкви. Я пізнав істину євангелії через молитву, вивчення Священних Писань і отримав свідчення завдяки впливу Святого Духа. Якийсь період свого життя я жив свідченнями, отриманими раніше. Але потім усвідомив, що повністю зупинився на шляху до навернення. Пізніше прийшло розуміння, що

ми не можемо отримати істинне навернення, якщо не будемо поновлювати свої свідчення щодня. Неважливо—коли ми відчули перемену серця, було це 20 років тому чи лише рік тому. Важливо, що ми відчуваємо в цей момент. Як сказав давній пророк Алма: “... чи пережили ви перемену в серці, і чи відчули ви, нібито співаєте пісню викупительної любові, я хочу спитати, чи можете ви відчувати це тепер?” (Алма 5:26). Це запитання має звучати в нас постійно, як камертон.

Редакція: Що допомогло і допомагає вам рухатися в процесі навернення вперед, не стояти на місці?

Є. М.: У Бога є план для кожного з нас. Ми прийшли на Землю у нашому недосконалому стані, щоб, пройшовши випробування, удосконалюватися в Христі. Розуміння цієї мети допомагає мені розуміти життя і необхідність випробувань, допомагає рухатися вперед у процесі навернення.

С. К.: Для тих, хто обрав головною метою свого життя досягнення досконалості, люблячий Небесний Батько дав чудовий приклад такої досконалості—Ісуса Христа. І для всіх істинних учнів Спасителя звучать крізь тисячоліття Його слова: “Якими людьми повинні ви бути? Істинно Я кажу вам, такими самими, як Я є” (3 Нефій 27:27).

К. А.: Відповідаючи на це запитання, я б хотів навести два висловлювання. Одне належить старійшині Річарду Г. Скотту: “Ваше щастя, і теперішнє, і вічне, залежить від того, наскільки ви навернені й наскільки це змінило ваше життя” (“Повне навернення приносить щастя”, *Ліягона*, липень 2002). Друге—старійшині Меріону Дж. Ромні: “В людині, яка посправжньому повністю навернулася, бажання того, що суперечить євангелії Ісуса Христа, вже дійсно померло” (там же). На кожному з нас лежить відповідальність постійно працювати над своїм наверненням. По суті, навернення представляє собою поєднання віри, покаяння і послухності, які проявляються у наших вчинках і рішеннях.

**Костянтин
Андруський**

Сергій Каменев

Редакція: У книзі Учення і Завіти сказано: “А той, хто не бажає покласти своє життя за Мене, не є Моїм учнем” (УЗ 103:28). Що це для вас означає?

Є. М.: Ісус Христос віддав Своє життя за людей. І цей Його вчинок пояснює, що означає Його найчистіша любов до нас. Його жертва— вияв Його милосердя. Ця якість, притаманна Христу, саме те, що ми намагаємося розвивати в собі. Таким чином наші жертви заради інших— це наслідок милосердя, яке в нас розвивається. Тому, якщо ми жертвуємо, то дійсно віддаємо себе Йому і стаємо більш схожими на Нього.

Руслан Хілобок

Руслан Хілобок (Федорівка): У храмі до мене прийшло більш глибоке розуміння відповіді на це запитання. Для того, щоб бути готовими віддати життя, спочатку треба віддати усе, що є для служіння Йому, а потім і самого себе, якщо Він того побажає. Перший пре-

зидент Київського храму, президент Галбrait, на одному з навчань для храмових працівників сказав: “Нам треба заздалегідь вирішити для себе питання, чи готовий я померти за те, у що вірю, за Ісуса Христа. І це рішення слід прийняти, ретельно обдумавши його. Такі рішення не приходять в одну мить”. В євангелії від Івана (15:13–15) Ісус назвав істинно віруючих в Нього друзями, згадавши про найвищу жертву, яка можлива для людини, а це саме віддати своє життя. Якщо ми, живучи у світі, робимо свої невеликі подвиги, гублячи себе у служінні, в проповідуванні євангелії, в жертвуванні свого майна та в інших подібних добрих справах, то ми щиро віддаємо себе Богу.

Редакція: За якими ознаками ми можемо визначити, зростаємо ми духовно, чи стоїмо на місці?

С. К.: Одне з визначень слова “досконалий”, яке дається у посібнику з вивчення Писань, звучить так—“той, хто досяг найвищої точки розвитку”. Слід розуміти, що ми не зможемо

досягти цієї точки в земному житті, але ми можемо закласти міцну основу.

Р.Х.: Перше, що може допомогти,—це постановка довгострокових цілей. А якщо ми їх досягли, слід ставити наступні. Друге, коли ми досягаємо якогось успіху, необхідно продовжувати наполегливо працювати задля збереження досягнутого, і, за можливістю, намагатися примножити це.

Є. М.: Один із найпростіших критеріїв, за якими ми можемо дізнатися, чи ми зростаємо—це виконання простих зобов'язань: читання Священних Писань, молитва, відвідування недільних зборів. Другий критерій—отримання щирого бажання виконувати заповіді, бажання шукати більшого знання, мудрості і розуміння Його волі. Третій критерій—прагнення підтримувати близькі стосунки з Небесним Батьком, намагання почути те, що Він підказує нам силою Святого Духа. Наше духовне зростання—це виконання Його мети: “здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39).

К. А.: Священні Писання дають нам багато прикладів істинного навернення до віри та ознак наверненої людини. Один з них—приклад народу царя Веніямина. У відповідь на його навчання вони вигукнули: “Так, ми віримо всім словам, які ти сказав нам; і ми знаємо також про їхню надійність і істинність, через Духа Господа Вседержителя, Який звершив сильну зміну в нас, або в наших серцях, що ми вже не маємо бажання чинити зло, але постійно чинити добро” (Мосія 5:2). Якщо ми навернені, то бажання чинити добро стає невід'ємною складовою нашого життя.

Редакція: Завершити нашу бесіду за “Круглим столом” хотілося б словами президента Каменева: “Чистота і прагнення досконалості—це два крила, на яких людина може піднятися до духовних висот. Під час цього польоту буде багато труднощів і випробувань, але цей політ приносить також і багато радості. І лише завдяки Викупленню Ісуса Христа цей політ може відбутися, за що ми маємо бути безкінечно вдячні Йому. І Його досконалий приклад

надихав і продовжує надихати Його учнів зваяжитися на такий політ”.

Ми дякуємо учасникам нашого першого “Круглого столу” і бажаємо їм, а також усім нам, бути

успішними на шляху істинного навернення. Надсилайте свої пропозиції для наступних бесід по темам, які вас цікавлять, на електронну адресу:

kharlamovamv@ldschurch.org ■

Храм—це великий дар Господа

Старійшина Олександр Трусов

Наш люблячий Небесний Батько подарував моїй дружині Ользі і мені особливе благословення—стати місіонерами в Київському Українському храмі Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Кожного дня у нас є можливість входити в Дім Господа і служити Йому і тим братам і сестрам, які приїжджають з різних місць нашого регіону, щоб виконувати таїнства спасіння для себе і своїх предків, які пішли за завісу.

Зараз ми живемо в Києві і у нас є ще одне благословення, кожного місяця їздити в Чернігівський архів, щоб продовжувати пошуки імен предків моєї дружини, які походять від старовинного козацького роду, а потім виконувати за них храмову роботу.

Нещодавно я брав участь у храмових обрядах за групу чоловіків з цього роду. Коли обряди були проведені, Святий Дух доніс до мене почуття цих людей. Це не були бурхливі емоції, які викликають потоки сліз. Це була спокійна стримана вдячність сильних людей. Вони жили на своїй землі, орали її, вирощували

хліб, ростили дітей, а якщо було необхідно, брали в руки зброю, сідали коней і захищали свою землю. У них були великі, дружні сім’ї. Вони разом працювали, разом

Старійшина Олександр Трусов с дружиною.

відмічали свята, ділили горе і радість. Так, зараз їх немає на цій землі, але їхній дух вічний, і там, в духовному світі, вони чекають, я вірю, на той час, коли вони зможуть зустрітись зі своїми рідними, близькими, коханими, щоб ніколи більше не розлучатися. Зараз лише ми можемо їм допомагати.

Вони моляться за нас, про наш успіх у сімейно-історичній роботі. І якщо ми починаємо докладати усіх наших зусиль, відбуваються чудеса і відкриваються нові шляхи для успіху в цьому служінні зі спасіння душ людських. Виконавши ці обряди за своїх родичів, я відчув особливу силу, рівної якій немає на землі. Це та сила, якою все було створене і якою усе управляється. Це та сила, якою виконуються всі обряди в храмі, це сила Бога: “І це більше священство керує евангелією та тримає ключ від таємниць царства, саме ключ від пізнання Бога. Отже, у його обрядах явлена сила божественності” (УЗ 84:19–20).

Беручи участь в храмових обрядах, ми освячуємося цією силою, і її частина залишається в нас, а ми несемо її у світ, в якому живемо. Вона допомагає нам захистити себе, наші домівки, наші сім’ї від зла, яке

нас оточує, вона допомагає подолати спокуси і отримати перемогу над тим, хто уявив себе царем цього світу.

Я вдячний Небесному Батькові за цей великий дар—храм на нашій землі, джерело любові, джерело сили, джерело святості. Я вдячний за істини, які Він відкриває тим, хто шукає Його. Я вдячний за багатьох чудових братів і сестер з близьких і далеких земель, які прагнуть бути в Домі Господа. Збуваються слова пророка Ісаї: “І станеться на кінці днів, міцно поставлена буде гора дому Господнього на шпилі гір, і піднята буде вона понад згір’я, і полинуть до неї всі люди. І підуть численні народи та ї скажуть: Ходіть та зберімося на гору Господню, до дому Бога Якового, і доріг Своїх Він нас навчить, і ми підемо стежками Його!” (Ісаїя 2:2–3). ■

Я вдячна за сім’ю

Ганна Бугоренко, Київський Український кіл, Харківський приход

До того, як я стала членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, я була зовсім іншою. Я особливо не замислювалася над цінностями життя і не цінувала те, що маю. В якийсь момент життя почало здаватися сірим і нудним.

Але якось я дізналася про нашу Церкву і в мене відкрилися очі на багато речей, які раніше були для мене зовсім

Ганна Бугоренко

неважливі. Одна з таких речей—моя сім’я. У підлітковому і в старшому віці я не прагнула проводити час зі своїми близькими. Якщо було якесь свято, я намагалася відсвяткувати його з друзями, лише б не вдома. Зараз я розумію, як багато я втратила. Але завдяки тому, що Церква допомогла мені усвідомити важливість сім’ї, тепер я намагаюся проводити якомога більше часу зі своїми близькими. Коли виникає можливість, я намагаюся відвідати своїх батьків і хоча б трохи побути з ними, поспілкуватися. Я дуже вдячна Господу, що вони в мене є! Я досі багато чого навчаюся від них. З ними я відчуваю себе улюбленою дочкою і дуже щаслива цьому.

Я вдячна Господу за те, що у мене є моя сім’я, в якій ми з моїм чоловіком і дочкою можемо створювати свої традиції. Звичайно ж бувають труднощі і не завжди виходить так, як ми б хотіли. Але я рада, що разом ми можемо долати випробування, рости духовно і намагатися ставати кращими.

У Книзі Мормона написано: “І щоб ви жили в дякуванні щоденному за великі милості і благословення, якими Він обдаровує вас” (Алма 34:38). Найбільше благословення, яке у мене є і за яке я вдячна більше всього на світі—моя сім’я. А також храм. Завдяки обряду запечатуння, ми з моєю сім’єю можемо бути разом не лише в цьому житті, але й у вічності. ■

Служіть і будьте стійкими

Женя Б., Українська Дніпропетровська місія, філія Нові дома, м. Харків.

Мене звать Женя. Я живу в прекрасному місті Харкові. Мені недавно виповнилося 8 років, і в нашій сім'ї я найстарший. У мене є два молодших брати і сестричка, і я намагаюся бути для них хорошим прикладом у всьому. У нашої мами багато клопотів

і у кожної дитини в сім'ї є свої домашні обов'язки. Ми разом прибираємо вдома і на подвір'ї. Восени ми з татом і малюками прибираємо листя, а взимку—сніг. Це дуже весело робити разом. З усіх справ я найбільше люблю, коли мені доручають намалювати

Женя Б.

малюнки для домашнього сімейного вечора і приготувати для всіх молочний напій.

Я навчаюся в третьому класі технічного ліцею, і ще з 5 років серйозно займаюся акробатикою. Тренування проходять щовечора і перед змаганнями графік особливо напружений. Якимось наш тренер вимагала, щоб ми займалися у неділю. Це зручно для всіх дітей та їхніх батьків. Але ми з моїми батьками пояснили, що у неділю ми ходимо до Церкви. Нас не зрозуміли і не підтримали. Я і сам почувався ніяково, адже моя участь була важливою і мені не хотілося підводити команду. Дома я запитав у батьків, чи зможе хоча б цього разу, перед змаганнями, моя сім'я піти в Церкву без мене. Мама подивилася на мене і відповіла, що в такому разі я позбавляюсь благословень Господа і дам привід моему тренеру і моїй команді вважати, що Церква для мене не така вже й важлива.

Ми помолилися, щоб усе вирішилося якомога краще. У неділю ми були в приході, і хоча я хвилювався, але в понеділок тренування пройшло добре. На змаганнях ми теж виступили гідно. Поступово неділя для нашої команди стала вихідним днем.

Я знаю, що Бог може відповісти на наші молитви і прийти до нас на допомогу. Особливо, якщо ми бажаємо чинити правильно, так як вчинив би Ісус Христос. ■